

יש אנשים הצומחים לאט, בהחבא, בשקט. יש כאלה הצומחים כאנשים שמעולם לא הכירו מכשול, כאילו כל העולם פרוש לפניהם. לא כן יוחאי: את הכל חצב במו ידיו, תוך כדי היאבקות עם עצמו ועם הסביבה.

תכונותיו בלטו כבר בימי ילדותו במעשי הקונדס שביצע.

היתה בו מלחמה פנימית. משהו גועש, מתוח, מתפרץ. הוא לא היה מהמיושבים. הוא רצה לכבוש לו את חייו והדבר נראה בעיניו כמשימה קשה התובעת הרבה. איש הווי, השתתף בתעלולים רבים, במסיבות רבות, היה מרכז חשוב לחבורות עליזות, אך לא היה פתוח לידידות קולניות.

מבחוץ נראה היה כי רגיש הוא יותר מדי, כנה יותר מדי, צודק בעיני עצמו, אך הוא היה נתון עדיין באותה סערה פנימית של גישושים אחר דרכו העצמית, של התגברות על שעות הבדידות הקשות, על חוסר ההבנה והמאבק עם עולם המבוגרים.

הוא חשש מחוסר אחיזה, מחוסר בית, מניתוק. לכן בנה את ביתו שלו בקפדנות, בעקשנות, בתקיפות וביושר. משפחתו היתה לו מבצר בו הסתגר, מסביבו בנה חומה, ורק לאט שלח שורשיו החוצה.

באחריות רבה נטל על עצמו את תפקיד האב. הוא הכין עצמו לכך: קרא ספרים, הירבה להסתכל, לבקש לו דרך נכונה אל בניו. הוא ביקש לחנכם ליצירה עצמית, למשמעת פנימית. הוא ידע להיות תקיף בשעת הצורך, והשתדל להימנע מפינוק יתר. עם זאת ידע לעורר אצלם את העניין בטיול, בעבודה.

ואכן, בשנה האחרונה, משחש כי הצליח ליצור לעצמו בית חם, ביטוי חי לדרכו ומאווייו, החל לפתח קשרים חדשים. היפנה את מבטו החוצה בבטחון רב יותר, בתחושה כי הגיע הזמן בו יכול הוא להסיר מעל עצמו כמה מן הקליפות החיצוניות ולגלות עצמו מחדש.

הוטל עליו תפקיד ציבורי: בחרו בו לסידור העבודה. לא הכל האמינו כי יוכל לעמוד בכך. לא ידעו אם יוכל לגלות את הטקט הדרוש, את הבגרות המתאימה, אך הוא הצליח למעלה מהמשוער. דייקנותו, מסירותו ותקיפותו הידועים נמזגו באחריות ציבורית ובחום חברתי. היו אפילו שתהו איזו דמות מתחילה להתגלות בחייו הציבוריים? הוא ניסה לא רק 'לסדר' את הסידור, אלא להגשים את דעותיו בקשר

לחינוך ע"י עיצוב סגל מטפלות ומחנכים שיקבלו ממוסדות העבודה אפשרויות גדולות למילוי משימתם.

בילדותו דיברו כולם על כישרונותיו בציור ובמלאכה. היתה לו קלות של ביטוי הן בשטח הציור והן בשטח המלאכה. את כשרונותיו לא פיתח, אך בעבודתו גילה דייקנות של אמן. היה נקי ומסודר בעבודה. תבע מעצמו ומאחרים עבודה למופת. לא פשוט היה לעמוד בדרישותיו, ולא כולם היו מסוגלים לכך. בעבודתו התפתח ללא הרף, למד, קרא והשתלם. אהב את מקצועו אהבת אמן. הוא היה מוסכניק גאה, אך לא הסכים להיות 'רק' מוסכניק. עסק בדברים רבים: בפיתוח מעבדת צילום, במכשירים אלקטרוניים, בכל מה שכרוך בטכניקה – אך התעניין גם במוסיקה קלה, ובאמנות.

את הכל חצב במו ידיו – ובמאבק עם עצמו ועם הסביבה ניצח.
רק אז בא אל הפיוס.